

Csillagmorzsák

Teljes napfogyatkozás. A Meteorban közzétett felhívásra (ki-ki írja meg lapunk számára, ha tud egy jó, mások számára is ajánlható napfogyatkozás-észlelőhelyet) mindeddig nem érkezett érdemi hozzászólás. Enyhén szólva elhamarkodott dolog lenne ebből levonni azt a következtetést, hogy ezek szerint a magyar amatőrök nem tervezik a jelenség megfigyelését, és ha mégis, akkor nem jó észlelőhelyről kívánnak kukucs-kálni, vizionálni, netán obszervációkat eszközölni (a nemkívánt jelző törlendő).

Hozzászólás híján inkább elmondom, mit *nem* fogok csinálni a teljes napfogyatkozás idején.

Először is nem fogok Taurus gyártmányú gumimatracon ringatózni a Magyar Tenger hullámain. Többek között azért nem, mert a totalitás idejére a levegő jelentősen lehűl, meghűlni viszont nem akarok, és különben is, hogy néz az ki, ha az ember mackóalsóban ringatózik a Balaton hűs vizén.

Nem akarom pontosítani a holdprofil, ezért nem állok a totalitás határvonalára, ezáltal alaposan megrövidítve a jelenség időtartamát, és megfosztva magam a 2 perc 22 másodperc totális gyönyörétől. Majd ha a huszonötödik teljes napfogyatkozást látom, akkor talán...

Nem akarok csillagképeket azonosítani, sőt *identifikálni* a totalitás pillanataiban. Csillagokat tessék éjszaka keresgélni. Meteorozni sem fogok.

Nem keresek üstökösöket a totalitás alatt, illetve ha lesz napsúroló üstökös, az legyen legalább -3 magnitúdós, ne legyen vesződni vele.

Nem fogok változózni, juszt se nézem meg, milyen fényes az R Leo.

Nem fogok fotózni és nem fogok videózni. Nélkülem is több köbméter fotó és több kilométer videót készítenek az amatőrtársak.

Nem fogom figyelni a környezetemben található állatok viselkedését. Ezért nem lep meg majd, hogy a sötétedés miatt a szarvasmarhák éji szállásuk felé

indulnak, a baromfiudvarok lakói szárnyuk alá dugják fejüket, a szúnyoghölgyek pedig még vehemensebbek lesznek. Mindez *rendkívül* meglepő, ugyanis sötét lesz. (Pedig biztosan született már egy kazalra való tudományos dolgozat ebben a hihetetlenül érdekesítő témakörben.)

Megmondom, mit csinálnék legszívesebben. A világoosi magasparton állnék, onnan figyelném, amint egyre sötétedik a táj. Néha megnézném az egyre vékonyodó napsarlót, hogy minden rendben megy-e. Talán a nagy tó vizén suhanó árnyékhatárt is észrevenném. Amikor eltűnik a Nap utolsó sugara, jó sokáig nézném a koronát, és semmi mást, megnézném az eget, hogy milyen, ha egy nagy fekete korong függ rajta, aztán megvárnám a második gyémántgyűrűt, a napfény visszatértét, megvárnám, amíg Napunk elől elmászik a „markoláb”, aztán hazamennék.

Ezt csinálnám, ha közben nem tülekedne a közelben pár ezer napnéző embertárs!

Különben pedig persze hogy fotóznék, videóznék, üstököst keresnék, persze hogy megnézném az R Leo-t, figyelném az állatvilág reakcióit, és bizony, ha tehetném, ott állnék a totalitás határán (ha lehet egyszerre a délin és az északon), lássuk csak, hogy is van azzal a holdprofilal? De nem lehet, nem szabad ilyesmikre pazarolni azt a 142 másodpercet!

Na persze, én könnyen beszélek, hiszen már volt szerencsém egy teljes napfogyatkozáshoz. Fotóztam is, mint egy őrült, mindenre figyeltem, ami csak érdekes egy ilyen jelenségnél, aztán meg bántam, hogy mindenféle fotózgatásra pazaroltam a drága másodperceket.

Ezt a napfogyatkozást — szerintem minden napfogyatkozást — nem csak észlelni, hanem *átélni* is kell!

Mizser Attila